

بررسی درخواست ترامپ برای عفو نتانیاهو

رئیس رژیم صهیونیستی در پاسخ به نامه درخواست ترامپ برای عقوبت‌نیمین نتانیاهو، تصریح کرد که هرگونه عفو باید طبق مقررات رسمی و با ارائه درخواست قانونی انجام گیرد. اسحاق هرتزوغ، رئیس رژیم صهیونیستی، نامه‌ای اضا‌نشد از سوی دونالد ترامپ دریافت کرده که در آن از او خواسته شده است تا موضوع اعطای عفو به نیمین نتانیاهو را بررسی کند. کانل ۱۲ تلویزیون اسرائیل با انتشار این خبر، اعلام کرد که هرتزوغ در پاسخ به پیام ترامپ، ضمن تقدیر از او برای حمایت از اسرائیل، گفته است: «اگر نتانیاهو خواهان دریافت عفو است، باید طبق مقررات جاری درخواست رسمی ارائه دهد». از سوی دیگر یائیر لاپید رهبر اپوزیسیون اسرائیل در واکنش به پیام ترامپ اظهار داشت: «قانون اسرائیل تصریح می‌کند که شرط تعهد برای دریافت عفو، اعتراف به گناه و ابرار و شیمانی از اعمال اشتباه شده است». این در حالی است که نخست‌نیزم رژیم صهیونیستی در چند پرونده قضایی از جمله رشوه، کلاهبرداری و خیانت در امانت متهم است.

اروپا برای جنگ با روسیه آماده می‌شود

الکساندر ووچیچ، رئیس‌جمهور صربستان اعلام کرد که کشورهای اروپایی در حال آماده‌سازی برای درگیری نظامی احتمالی با روسیه هستند و هشدار داد که نشانه‌های چنین جنگی روزبه‌روز آشکارتر می‌شود. ووچیچ گفت که بر اساس تحلیل او از واقعیت‌های موجود، جنگ میان اروپا و روسیه به‌طور فزاینده‌ای قابل پیش‌بینی شده و کشورهای اروپایی برای آن آماده می‌شوند. او در گفت‌وگو با شبکه تلویزیونی «پینک» با اشاره به سخنان رئیس‌ستاد نیروهای مسلح فرانسه، ژنرال «فابین ماندون»، که گفته بود ارتش فرانسه باید ظرف سه تا چهار سال آینده آماده رویارویی با روسیه باشد، اظهار داشت: «وقتی به‌واقعیت‌های گنگامه می‌کنم، به این نتیجه می‌رسم که جنگ میان اروپا و روسیه روزبه‌روز محتمل‌تر می‌شود. این فقط حرف نیست، همه‌برای آن آماده می‌شوند.» ووچیچ در ادامه افزود که صربستان در شرایط دشواری قرار گرفته است، زیرا میان اهداف متضاد کشورهای غربی و روسیه گرفتار شده است.

لوین منتظر رای دادگاه است

رهبر راست افراطی فرانسه اعلام کرد که اگر دادگاه تجدیدنظر ممنوعیت انتخاباتی فعلی او را لغو نکند، برای انتخابات ریاست جمهوری ۲۰۲۷ نامزد نخواهد شد. «مارین لوین» رهبر راست افراطی فرانسه که پیش از این سه بار برای ریاست جمهوری نامزد شده است، پس از اعتراض به محکومیت خود به اتهام اختلاس از پارلمان اروپا که بارها آن را رد کرده، در ۱۳ ژانویه به دادگاه باز خواهد گشت. دادگاه پس از گناهکار شناخته شدن لوین، او را به مدت پنج سال از نامزدی در انتخابات محروم کرد؛ حکمی که ممکن است در دادگاه تجدیدنظر لغو شود. به نوشته پولیتیکو، اگر لوین دوباره مجرم شناخته و حکمی برایش صادر شود که همچنان او را از شرکت در انتخابات ریاست جمهوری منع کند، او گفت که سرنوشت خود را خواهد پذیرفت و زمام امور را به دست شاگرد ۳۰ ساله اش، یعنی «جردن باردلا» خواهد سپرد.

رادیو بود و ماهی یکبار این کار را انجام می داد. در سال ۱۹۲۷، تایمز گزارش داد مخاطبان رادیویی او به اندازه کل جمعیت آمریکا در سال ۱۸۶۵ بود. اما هیچ کس به اندازه افدی آر که در ۲۲ مارس ۱۹۳۳ با گپ و گفت خودمانی آغاز کرد، در رسانه مهارت نداشت. او اینگونه آغاز می کرد: «می خواهم چند دقیقه با مردم آمریکا درباره بانک داری صحبت کنم.» او در ویلچر نمی توانست مثل اسلاف خود به کل کشور سفر کند. برای افدی آر، رادیو یک گزینه نبود، تنها گزینه بود. به افدی آر، «رئیس جمهور رادیو» می گفتند. ایزنهاور «رئیس جمهور تلویزیونی» بود بهیچ پز از حمله قلبی در سال ۱۹۵۵ که سفر را برای کمپین خود اساساً غیرممکن کرد. نیکسون عموماً در تلویزیون بد بود به جز سخنرانی زنده اش در سال ۱۹۵۲. با وجود آنکه در استودیویی بود که شبیه یک اتاق پذیرایی معمولی طراحی شده بود و در آراهایی که مورد بودجه اخلاص ستاد انتخاباتی اش صحبت کرد.

او گفت که به تلویزیون ملی می آید تا درباره وضعیت مالی افشاکاری کند، چیزی که در «تاریخ سیاست آمریکا بی سابقه» است و بهله، او قبول کرد که هدیبه ای را پذیرفته است؛ یک سگ سیاه و سفید اسپانیل به نام «چکرز» که مردی در تگزاس آن را به عنوان هدیه برای دو دختر جوان نیکسون فرستاده است. نیکسون گفت: «من فقط می خواهم این را این را بگویم که فارغ آنچه در باره هدیبه می گویند، ما او را نگذاشتیم داریم».

برای‌کنندگی‌جهش‌فناوری‌در‌هوانوردی،‌با‌دست‌کم
ایرفورس‌وان،‌بود؛‌پوینتگ‌۲۰۷۰‌ارتقا‌یافته‌کرد‌در‌سال‌۱۹۶۲
سفر‌اش‌داده‌شد.‌رونالد‌ریگان‌«رئیس‌جمهور‌ساعت‌۴‌بود،
بنیانگذار‌«پرایم‌تایم‌ریاست‌جمهوری».‌اما‌والتر‌کرونلیت
در‌سال‌۱۹۸۱،‌سالی‌که‌ریگان‌روی‌کار‌آمد‌ودو‌دور‌از
ریاست‌جمهوری‌ریگان‌ملقب‌به‌«سخت‌خور‌بزرگ»،‌رسانه‌های
خبری‌اصلی،‌عمدتاً‌کانال‌های‌تلویزیونی،‌دوباره‌پارتیزانی
شدند.‌ریگان‌آخرین‌رئیس‌جمهور‌آمریکایی‌بود‌که‌مطمئناً
به‌طور‌مرتب‌به‌جای‌مخاطب‌هدف‌با‌مخاطب‌ملی‌صحبت
می‌کرد.‌پوشش‌شبکه‌های‌خبری‌تلویزیونی‌از‌روئای‌جمهور
آمریکایی‌با‌ا‌کاهش‌پیدا‌کرد،‌و‌در‌دوران‌اوباما‌به‌پایین‌تر‌حد
رسید‌و‌تا‌زمان‌پ‌در‌سال‌۲۰۱۶‌دوباره‌ا‌وج‌گرفت.‌خیلی‌ها
روئای‌جمهور‌از‌جالب‌نمی‌دانند؛‌به‌معنای‌کم‌و‌کم‌عمیقاً‌با
آن‌هم‌دردی‌می‌کنم.‌بیل‌کلینتون‌که‌می‌تفاوتی‌آمریکایی‌های
احساس‌کرده‌بود،‌از‌رسانه‌به‌گونه‌ای‌استفاده‌کرد‌که‌هیچ‌کدام
از‌روئای‌جمهور‌قبلی‌نمی‌توانستند‌ای‌نامی‌خواستند‌رسانه‌های
سرگرمی‌مثل‌برنامه‌«لری‌کینگ‌لایو»‌و‌ای‌اس‌پی‌ان‌را‌به
شبکه‌های‌خبری‌تر‌جیح‌دهند.‌او‌در‌شبکه‌ات‌وی‌مصاحبه
می‌کرد.‌مجله‌اسکوائر،‌گزارش‌جلد‌خود‌را‌با‌تیتیر‌«آخرین
وصیت‌نامه‌و‌عهد‌ویلیام‌جفرسون‌کلینتون»‌منتشر‌کرد‌که‌شامل
دیدگاه‌های‌او‌در‌بار،‌راب‌راب‌از‌استر‌ایزند،‌کوکا‌کولا‌ی‌دایت‌و‌بادی،
سگ‌کلینتون‌بود.‌اسکوائر‌نوشت:‌«او‌اعلامیه‌استقلال‌و‌قانون
اساسی‌است.‌او‌پرچم‌آمریکایی»‌مک‌دونالد،‌جنگنده‌های
رادار‌گریز‌و‌شیطان‌است؛‌یکی‌از‌جک‌های‌برنامه‌های‌آخر‌شب،
الویس‌و‌خداست.»‌کلینتون‌ریاست‌جمهوری‌را‌به‌شخصیت
خود‌مرتبط‌کرد.‌منتقدان‌او‌به‌کارا‌کتر.‌تفاوت‌کمی‌بین‌این‌دو
وجود‌داشت.‌خیانت‌ها‌و‌اتهامات‌علیه‌کلینتون،‌او‌را‌به‌محور
اصلی‌جوک‌های‌برنامه‌های‌کمدی‌نیمه‌شب‌تبدیل‌کرد.‌می‌کرد
از‌تاریخ‌دانان‌در‌تحقیقاتی‌که‌به‌پیش‌از‌دوران‌ترامپ‌بر‌می‌گردد
نوشت:‌«این‌تحقیق‌جامع‌و‌کامل‌از‌جوک‌ها‌در‌برنامه‌های‌آخر
شب‌تلویزیونی‌نشان‌می‌دهد‌که‌کلینتون‌تنها‌استاده.»

با این حال می‌توان گفت که این اوپاما بود که آنچه که محققانی مانند جاشوا ام. اسکاکو کوین کو «ریاست جمهوری فراگیر» خطاب کرده‌اند، آغاز کرد. در اوایل سال‌های اوپاما، رئیس‌جمهور اجتناب‌ناپذیر بود، تقریباً همه‌جا و در هر زمانی حضور داشت. بالاخره اوپاما رئیس‌جمهوری بود که در برنامه طنز «بین دو سر خس» شرکت کرد. اگر رئیس‌جمهور همه‌جا حضور داشت به دلیل شیفتگی فزاینده رسانه از قدرت رئیس‌جمهور بود که اثر نامطلوب تقویت آن را داشت. در دهه‌های ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰ تعداد زیادی نامحلی نامحلی رؤسای جمهوری که زیر در خانه‌ها پیدا می‌شد، شدت گرفت؛ کتاب‌هایی درباره «ارتباطات ریاست‌جمهوری» هم همینطور.

ترامپ همه جا حضور دارد و این حضور از ژوئن سال ۲۰۱۵ آغاز شده است؛ زمانی که از پلهری قلابی پایین آمد و به دوربین های کاشته شده دست تکان داد. او بنفردت در شمایل یک رئیس جمهور بوده تا جایی که این کلمه را بازتعریف کرده است. او فکر می کند «رئیس جمهور» بودن امری احقانه است. او در یک تجمعی در دالاس در سال ۲۰۱۹ می گوید: «من از هر رئیس جمهوری در تاریخ می توانم رئیس جمهورتر باشم، به جز آبراهام لینکلن صادق، زمانی که کلاه روی سرش می گذاشت.» او در ادامه می گوید: «به این یکی خیلی سخت، خیلی سخت و خیلی سخت می توان غلبه کرد.»

تخت‌های پزشکی به این زودی‌ها به بیمارستان‌های محله‌ها نمی‌آیند، اما وجود دارند. در سال ۲۰۲۲، شرکتی به نام تسلا بیوفینیک (که هیچ ارتباطی با شرکت خودروسازی تسلا ندارد) افتتاح مراکز تحت پزشکی را آغاز کرد، مثل‌هایی را به مراکز تبدیل کرد که امروز جدیدی از درمان علمی را ارائه می‌کنند. در وبسایت این کمپانی می‌توانید روی لینکی که نوشته «به دنبال تخت‌های پزشکی هستید؟» بزنید. این کمپانی همچنین تخت‌هایی برای هدیسور حیوانات خانگی به هزینه ۷۵۰ دلار ارائه می‌دهد. شاید دیکسون چکرز، سگ خالدار اسپانیل دخترش را نگه داشته باشد. او ممکن است همین الان دُش‌را دارد تکان می‌دهد، روی تختی کنار جان افتاده.

ترجمہ: یاسمن طاہریان

برای کندی جهش فناوری در هوانوردی،

یا دست کم این فرس
وان، بود؛ بوئینگ
۷۰۷ ارتقا یافته که در
سال ۱۹۶۲ سفارش
داده شد. رونالد
ریگان «رئیس جمهور
ساعت ۶» بود،
بنیانگذار «پرایم تایم
رئاست جمهوری».
اما والتر کروئکایت
در سال ۱۹۸۱،
سالی که ریگان روی
کار آمد و دو دور
از ریاست جمهوری

«سخنور بزرگ»،
سازهای خیره

اصلی، عمدتاً
کانال‌های تلویزیونی،
دوباره پارتیزانی
شدند. ریگان آخرین
رئیس‌جمهور آمریکایی
بود که مطمئناً و به‌طور
مرتب به‌جای مخاطب
هدف با مخاطب ملی
صحبت می‌کرد

امریکائی

نرانی‌ها، روزنامه‌ها، شبکه‌های تلویزیونی و رادیو با مردم

فقط یک روزنامه می‌تواند یک تفکر را در یک زمان مقابل دیدگان هزاران خواننده بگذارد

اندرو جکسون، مرد مردمی، مایل بود مستقیماً با مردم گفت‌وگو کند و برای بیان دیدگاه‌های خود از «روزنامه تلگراف» ایالات متحده استفاده می‌کرد. همانطور که توکنویل می‌گوید: «فقط یک روزنامه می‌تواند یک تفکر را در یک زمان مقابل دیدگان هزاران خواننده بگذارد.» پس از آنکه تلگراف به سمت جان سی کالپون، رقیب و معاون رئیس جمهور جکسون تمایل پیدا کرد، جکسون روزنامه خود را با عنوان «واشنگتن گلوب» منتشر کرد. در سال ۱۸۳۱، از گلوب استفاده کرد تا برنامه خود برای شرکت در انتخابات بعدی اعلام کند. گلوب طبق انتظار گزارش داد: «ما اجازه داریم به‌گویم که اگر این اراده ملت باشد که رئیس جمهور بخواند به‌عنوان مجری قانون در دور دوم خدمت کند، این دعوت را رد نمی‌کند.» اما در روزنامه گلوب پیام‌های وتوی خود برای ترسیم دوباره بانک ملی را منتشر می‌کرد. بنابراین اقدامی را آغاز کرد که تاریخ‌دانان آن را «روزنامه ایست جمهوری» خطاب می‌کردند. مثلاً جیمز کی. پولک روزنامه «واشنگتن دیلی یونیون» را رانداندازی کرد. رسانه‌های قرن نوزدهم سراسر پارتیزانی بودند، بنابراین اقدام یک روزنامه به‌عنوان مبلغ رئیس جمهور، نه مثل نقشی که فاکس نیز برای ترامپ بازی کرد، کاملاً منطقی به‌نظر می‌رسید. اما در سال ۱۸۶۱ این طرح با دو اقدام توسعه‌گراانه عمدتاً شکست خورد: «نگره دفتر چاپ دولت ایالات متحده» را تأسیس کرد و لینکلن ترجیح داد تا پیام خود را با انتشار مقاله‌ها در روزنامه‌های رقیب، که هیچ‌گاه هوشمندانه استنباط شد، منتقل کند. به‌تدریج رسانه‌ها کمتر پارتیزانی شدند (در سال ۱۹۰۰، بیشتر روزنامه‌ها، دیگر پارتیزانی نبودند). حتی اگر رؤسای جمهور اولیه آمریکا می‌خواستند به‌طور مستقیم با مردم صحبت کنند، آن را اقدامی به‌شدت مشکل می‌دیدند چه برسد به اینکه خسته‌کننده باشد.

▼ احداث ریل راه آهن و آغاز سفر رؤسای جمهور به سراسر کشور

با احداث ریل قطار، سفر برای دیدار با رای دهنندگان خیلی آسان تر شد. در سال ۱۸۴۳ جان تیلور به سفری ۱۳ روزه رفت که در طول آن ۱۷ سخنرانی انجام داد. ترامپ هم البته به سخنرانی علاقه دارد. و برای ساعت‌های طولانی. اما شباهت‌ها همین جا تمام می‌شود چون به‌طور واضح بگویم، تایلر از یک رویداد برای تبلیغ راه‌وای ثبت‌شده استفاده نکرد. پس از جنگ داخلی، رؤسای جمهوری سفرهای بیشتری رفتند، نه به این دلیل که باید تلاش می‌کردند کشور را متحد کنند. این امر به‌ویژه معنای سفر به جنوب بود. در سال ۱۸۷۸، راتزفوردی هیز، تور سخنرانی خود را آغاز کرد که در نتیجه آن گزارشی با تیترو جنوب رئیس جمهور، یک راهپیمایی پیروزمندانه در «جنوب مستحکم» استقبال پرشور از رئیس جمهور و کابینه در تمام‌وقت اسپر. سخنرانی‌ها، گفته‌ها و اقدامات کشانی که در مراسم استقبال از رئیس جمهور شرکت کردند» منتشر شد که تک کلمات او را شامل می‌شد و همچنان او اقدامی برای فروختن سده‌های طلا و نقره با طرح صورت خود انجام نداده بود. سال ۲۰۱۷، اولین سال حضور ترامپ در دفتر ریاست جمهوری بود و شبکه سی-اسپن پانصد و سه ویدئو از سخنرانی‌های او منتشر کرد. محتوای این ویدئوها مرا شوکه می‌کند. در مطالعه‌ای که سال ۲۰۲۳ انجام شد، آنی پلوتا، دانشمند سیاسی تعداد کلماتی که در کدام از رؤسای جمهور آمریکا، از جورج واشنگتن گرفته تا دونالد ترامپ را که در سخنرانی خود با مردم گفته‌اند، شمارش کرد. به‌طور میانگین، تا زمان ویلیام هاوراد، هیچ رئیس‌جمهوری بیشتر از صد بار در سال سخنرانی کرده است. میانگین سالیانه نقت نزدیک به ۲۵۰ بار بود و در سال ۱۹۱۱ در سفر به ۳۰ ایالت ۳۵۰ بار سخنرانی کرد. تا دوران جان اف کندی، که ممکن است هنوز زنده باشد، رکوردی شکسته نشد. سخنرانان بزرگ دیگر شامل ال‌بی جی (بیش از ۳۰۰ بار) و بیل کلینتون (بیش از ۷۰۰ بار) است. با این حال هیچ کدام از این رؤسای جمهور نه استیک فروختند، نه به نتیجه انتخابات اعتراض کردند، نه شور شاه انداختند.

تئودور روزولت اتای رسانه را به کاخ سفید اضافه کرد. ویلسون کنفرانس خبری را اختراع کرد، اما معیار خوب برای سنجش میزان علاقه کم خبرنگاران به رئیس جمهور این است که در اوایل سال ۱۹۱۳، اولین سوال در مورد کنگره بود: «آقای رئیس جمهور می شود درباره قانون ارز به ما بگویید؟» در نهایت ویلسون کنفرانس خبری را متوقف کرد.

وارن جی هارڈینگ از رادیو استفاده می کرد اما در سال ۱۹۲۱ زمانی که به ریاست جمهوری رسید، کسی به ندرت رادیو داشت و زمانی که به تور سخنرانی رفت، در سال ۱۹۲۳، نیاز به ایستادن مقابل میکروفن تا سخنرانی هایش در رادیو پخش شود، سبک او را محدود کرد. کوین کولج، نام مستعار خود را «ساکت» گذاشته بود؛ او عاشق صحبت کردن در

